

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.964 van 23 januari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 25 augustus 2006, verklaart er zich op 30 januari 2008 een tweede maal vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers tweede asielaanvraag bij beslissing van 10 september 2008, verstuurd op 15 september 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u geboren in India, meerbepaald in Dalhousie. Op 25 augustus 2006 vroeg u een eerste maal asiel aan in België. In deze procedure nam het Commissariaat-generaal op 22 december 2006

een bevestigende beslissing van weigering van verblijf daar de motieven die u aanhaalde ter ondersteuning van uw (eerste) asielaanvraag niet onder het toepassingsgebied zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie ressorteren en uw vrees voor detentie in geval van terugkeer naar India weinig geloofwaardig werd beoordeeld. Zonder naar India te zijn teruggekeerd, diende u op 30 januari 2008 een tweede asielaanvraag in België in. U beriep zich op dezelfde elementen als dewelke door u uiteengezet in het kader van uw eerste asielprocedure, met name de problemen met de familie van uw vriendin waardoor u niet met haar kan huwen en u uw zoon niet kan bezoeken omdat u volgens hen tot een lagere kaste behoort en uw vrees voor opsluiting in de gevangenis indien u zou terugkeren naar India. Daarnaast haalde u aan te hebben deelgenomen aan verscheidene anti-Chinese manifestaties in België, o.a. voor de Chinese ambassade en aan de instellingen van de Europese Unie. Voorts gaf u aan dat het zeer moeilijk is om in België te overleven zonder verblijfsdocumenten en dat u nog de (hoge) kosten van uw reis naar België dient af te betalen. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een fax van een aanbevelingsbrief van Tibetan Youth Congress, d.d. 16 februari 2008 waaruit blijkt dat u gedurende zeven dagen in de Tihar gevangenis in Delhi hebt gezeten; en een schrijven van uw advocate, meester Micholt.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - verzoeker beroept zich op dezelfde feiten en motieven als degene die werden aangehaald tijdens verzoekers eerste asielaanvraag, waarbij geoordeeld werd dat deze problemen van familiale aard zijn en als dusdanig niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie vallen, waardoor het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend;
 - verzoeker verklaarde geen vrees te koesteren in geval van terugkeer naar India, doch gaf enkel aan dat er de mogelijkheid bestaat dat hij zal worden opgesloten, hetgeen niet op enig objectief gegeven is gestoeld;
 - verzoekers precaire economische situatie, zijn deelname aan anti-Chinese manifestaties in België en zijn detentie in de Tihar gevangenis in Delhi worden niet betwist, doch kunnen niet een ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.
2. Over de gegrondheid van de zaak.
 1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, 2° lid, van het Vluchtelingenverdrag en van de artikelen 48/3 en 69 van de Vreemdelingenwet.
 2. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 69 van de Vreemdelingenwet en onverminderd het feit dat verzoeker niet uitwerkt op welke wijze voormeld artikel geschonden zou zijn, wordt opgemerkt dat dit artikel opgeheven werd door artikel 202 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot

oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor de schending ervan niet dienstig kan worden ingeroepen.

- 2.1.3. Verzoeker geeft aan dat door de Commissaris-generaal de betrokkenheid van verzoeker bij verschillende demonstraties en meer specifiek de demonstratie voor de Chinese ambassade in India in juni 2006 niet in vraag wordt gesteld, ook aan het feit dat verzoeker door deze betrokkenheid in de gevangenis heeft gezeten, wordt niet getwijfeld. Verzoeker stelt echter dat men zowel tijdens de eerste als de tweede asielaanvraag zich heeft geconcentreerd op de familiale problemen van verzoeker. Verzoeker geeft aan dat de problemen met de Indiase regering en de periode dat hij in de gevangenis heeft gezeten minstens even belangrijk is, zelfs belangrijker.
4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad stelt vast dat verzoeker tegen de beslissing die genomen werd in het kader van de eerste asielaanvraag beroep bij de Raad van State aantekende. Deze beslissing is aldus het voorwerp van de in de Belgische wetgeving bepaalde beroepsmiddelen. De erin vastgestelde motieven kunnen in huidige procedure niet meer worden betwist. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten.
5. De Raad stelt vast dat verzoeker zelf verklaarde geen vrees te koesteren in geval van een terugkeer naar India doch enkel dat hij (in geval van terugkeer) veel geld moet terugbetalen met interest, hetgeen hij niet kan (gehoorverslag Commissariaat-generaal p. 2). In dit opzicht werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld dat hoewel verzoeker er aan toevoegt dat er de mogelijkheid bestond dat hij in de gevangenis zal worden opgesloten, dit niet op enig objectief gegeven is gestoeld, gezien hij immers verklaarde nooit persoonlijk voor de rechtbank in India te zijn verschenen en dat er geen gerechtelijke procedure in India tegen hem loopt. Ook een louter mondeling dreigement van een Indiase politieofficier in de gevangenis in Delhi aan verzoeker en vijftig andere gedetineerde actievoerders dat zij bij herhaling van anti-Chinese protestacties zullen worden gearresteerd en niet meer in vrijheid worden gesteld, is niet van die aard om een objectieve vrees voor detentie in geval van terugkeer naar India te staven.
6. Verzoeker geeft verder aan dat er geen rekening werd gehouden het voorgelegde Indiase identiteitsdocument, zijnde de RC (Registration Certificate). Verzoeker stelt dat dit document steeds verlengd dient te worden waardoor hij gezien zijn illegaal vertrek en het ontbreken van hernieuwingen, het risico op gevangenisstraf of een geldboete loopt. Door het verliezen van zijn RC en dus zijn visum om terug naar India te keren, wordt verzoeker aanzien als "vreemdeling" en dus niet als een vluchteling. Verzoeker geeft aan dat hij aan de visumvoorwaarden dient te voldoen, hetgeen onmogelijk is.
7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad stelt vast dat verzoeker enkel een faxkopie van zijn RC neerlegt en geen aannemelijke verklaring geeft voor het ontbreken van het originele document. De Raad

hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). In dit opzicht kan er nog aan worden toegevoegd dat het bovendien om een zeer slechte kopie gaat, waardoor de erin vermelde gegevens zeer slecht leesbaar zijn en zelfs de foto van verzoeker moeilijk zichtbaar is. Bovendien merkt de Raad op dat de neergelegde RC een andere geboortedatum bevat (15 juli 1982) dan deze die verzoeker zowel bij zijn eerste als bij zijn tweede asielaanvraag heeft opgegeven (1 maart 1982). Op basis van voorgaande vaststellingen, kan er bezwaarlijk geloof worden gehecht aan de authenticiteit van het desbetreffende document, waardoor verzoeker zijn daadwerkelijke verblijfstatus in India allerminst aannemelijk kan maken.

8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
1. In een tweede middel roept verzoeker de schending in van artikel 48/4, a of b van de Vreemdelingenwet en een schending van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker geeft aan dat er in de bestreden beslissing niet getwijfeld werd aan zijn identiteit en Tibetaanse origine. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State en het voorafgaande aan de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van Europa van 29 april 2004. Verzoeker stelt dat hij niet kan terugkeren naar *China*, gezien mensen van Tibetaanse origine een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van doodstraf of executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt tevens opnieuw dat hij niet op een legale manier in *India* kan verblijven en dat de Indiase autoriteiten bovendien minder en minder tolerant zijn ten aanzien van mensen van Tibetaanse afkomst zonder legale (onbeperkte) verblijfsvergunning voor Tibet. Verzoeker voert verder aan dat hij, bij terugkeer riskeert gearresteerd te worden zonder dat men zijn familie op de hoogte zal brengen en deze niet in de mogelijkheid zullen zijn om hem te vinden. Daarnaast riskeert hij tijdens zijn arrestatie ernstig gemarteld te worden omwille van zijn Tibetaanse afkomst. Verzoeker verwijst vervolgens nog naar enkele internetartikels.
2. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen, moet de verzoekende partij het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade aantonen in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Het voorleggen van algemene internetartikels of het louter wijzen op het risico zoals uitgewerkt in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in *China* werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.
3. Waar verzoeker aanvoert dat hij evenmin op een legale manier in *India* kan verblijven, wordt verwezen naar hetgeen supra 2.1.7. werd uiteengezet. Verzoeker kan zijn daadwerkelijke verblijfstatus in *India* allerminst aannemelijk maken. Gelet op deze vaststellingen is het vrijwel onmogelijk een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfstatus en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van zijn huidige nationaliteit. Dienvolgens is het evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.
- 2.2.4. Betreffende richtlijn 2004/83 EG wordt opgemerkt dat deze richtlijn omgezet is in het interne Belgische recht, en meer bepaald in de Vreemdelingenwet, waardoor het niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. Dit onderdeel van het middel wordt geenszins in concreto uitgewerkt,

waardoor het onontvankelijk is. De door verzoeker geciteerde rechtspraak van de Raad van State tenslotte heeft geen precedentswaarde die bindend is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 23 januari 2009 door:

mevr. A. VAN ISACKER, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. VAN ISACKER.